

BUDÍČEK!

INFORMAČNÝ OBČASNÍK

ČÍSLO 2 - Marec 2013

Prečo Slovensko nie je samostatné

Slovenská republika vstupom do Európskej únie a následne prijatím eura a Lisabonskej zmluvy stratila politickú nezávislosť a suverenitu, ktorú získala po mnohých rokoch 1. januára 1993. Slovensko sa svojim postavením v podstate vrátilo do čias bývalej československej federácie. Slovenský národ tým prišiel o svoju národnú slobodu!

1. Suverenita je definovaná ako: „nezávislosť štátnej moci od akejkoľvek inej moci, či vo vnútri štátu (vnútorná suverenita) alebo mimo hraníc daného štátu (vonkajšia suverenita)“.

Štátna moc Slovenskej republiky je v súčasnosti v ekonomickej, hospodárskej, obchodnej a menovej oblasti (čiže kľúčových oblastiach štátu) a čiastočne aj v ďalších oblastiach (sociálna politika, veda a výskum, ekologická politika, vzdelávanie a kultúra, azylová a prisťahovalecká politika, zahraničná politika, bezpečnostná politika) závislá od nadnárodnej moci Európskej únie.

Podriadenosť SR Európskej únii dokonca zakotvila aj novelizovaná Ústava SR. Čl. 7 ods. 2 hovorí, že: „Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu.

Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.“

Z toho vyplýva, že priamo v Ústave SR, ako základnom zákone nášho štátu, bola zakotvená:

- možnosť vzdať sa časti práv, ktoré dovtedy patrili výlučne Slovenskej republike,

- nadradenosť (prednosť) právnych predpisov EÚ pred zákonmi Slovenskej republiky!

To znamená, že na Slovensku môžu byť prijaté len také zákony, ktoré neodporujú nariadeniam, smerniciam a iným právnym predpisom Európskej únie. O riadení nášho štátu nerozhoduje Slovenská republika a jej zvolení poslanci, ale orgány Európskej únie, v ktorých má Slovenská republika len nepatrné slovo (v rozhodujúcom orgáne Rade EÚ máme len 7 hlasov z 345, čo je len 2,02% všetkých hlasov!) Na Slovensku teda de facto vládne Brusel!

V praxi to znamená, že:

- nám Brusel pod hrozbou sankcií okrem iného prikazuje aj to, čo a koľko môžeme na Slovensku vyprodukovať, ako majú vyzeráť a volať sa naše výrobky a mnoho ďalších častokrát nezmyselných detailov,

- stratili sme vlastnú menu a teda aj možnosť priamo ovplyvňovať finančnú politiku štátu (kto ovláda menu, ovláda financie a tým aj celý štát),

- nemáme vlastnú colnú ani hospodársku politiku (tým sme stratili možnosť chrániť a podporovať slovenských výrobcov pomocou ciel, zákazov dovozu, špeciálnych daní na zahraničné výrobky alebo inými opatreniami),

- nemáme vlastnú trhovú politiku (zaviedol sa tzv. voľný pohyb osôb,

služieb a kapitálu, čo znamená, že ktorýkoľvek cudzinec z členského štátu EÚ môže k nám pricestovať, usadiť sa, podnikáť, voliť a byť volený v komunálnych voľbách, kupovať náš majetok a to bez toho, aby sme ho mohli obmedzovať, tak isto nemôžeme obmedzovať cudzie firmy),

- stratili sme štátne hranice (obyvatelia iných členských štátov EÚ, vrátane zločincov a nepriateľov nášho štátu, k nám môžu voľne cestovať a naši zločinci môžu ľahšie ujsť do zahraničia),

- Brusel nám určuje minimálnu sadzbu daní (čiže aj keby sme chceli niektoré dane nemôžeme celkom zrušiť),

- Brusel zasahuje aj do etických otázok nášho štátu (pod jeho tlakom sme museli prijať tzv. Antidiskriminačný zákon, ktorý má chrániť sexuálnych úchylákov – homosexuálov, pred diskrimináciou napr. v zamestnaní; v praxi to znamená, že im musíme umožniť aj prácu v školách či pri inej výchove detí a mládeže).

- a množstvo iných vecí nesmieme robiť len preto, že to nedovoľuje právny poriadok EÚ a ak by sme ho ignorovali hrozili by nám obrovské pokuty, či iné sankcie.

To, čo nám diktuje Európska únia nám v minulosti nediktovala ani Praha, ani Berlín, ani Moskva!

2. Európska únia mala už v čase vstupu Slovenska (1.5.2004) charakter štátu – federácie, nie medzinárodnej organizácie, ako si mnohí myslia. Po prijatí tzv. Lisabonskej zmluvy sa tento štátny charakter EÚ ešte viac posilnil. Do budúcnosti sa otvorene hovorí o tzv. Spojených štátoch Európskych.

Európska únia má narozdiel od medzinárodných organizácií ako OSN, NATO a pod. viaceré typické znaky štátu (tučným sú tzv. primárne

znaky štátu):

- územie (vymedzené tzv. Schengenskou zmluvou, ktorá de facto zrušila dovtedajšie hranice medzi členskými štátmi EÚ a zaviedla jednotný systém kontroly na hraniciach s inými štátmi),
- obyvateľstvo (existuje dokonca občianstvo EÚ, vrátane osobných dokladov formátu EÚ – občianske preukazy, pasy, vodičské preukazy, technické preukazy, apod.),
- organizácia prostredníctvom práva (právny poriadok EÚ tvoria nariadenia, smernice a pod., automaticky nadradené právnym predpisom členských štátov, a to pod hrozbou sankcií).
- sústava orgánov (zákonodarných, výkonných, súdnych a reprezentačných orgánov): parlament (tzv. Európsky parlament ako kontrolný orgán a čiastočne rozhodujúci orgán, a Rada Európskej únie, ako rozhodujúci orgán), vláda (tzv. Európska komisia), súdnictvo (Súdny dvor v Luxemburgu), prezident (tzv. Predseda Európskej rady),
- politické strany (frakcie v Európskom parlamente),
- menu (Euro) a centrálnu banku (Európska centrálna banka vo Frankfurt nad Mohanom),
- symboly (vlajku, hymnu, a pod.),
- rozpočet (financovaný s príspevkov jednotlivých členských štátov, z neho sú následne poskytované peniaze na plnenie rôznych politík EÚ).

Len tesne neprešiel návrh na zavedenie Ústavy EÚ (!), čo je tiež typickým prvkom, ktorý majú len štáty, nie medzinárodné organizácie. Ústavu, ale fakticky nahradila Lisabonská zmluva, ktorá zaviedlo všetko podstatné z plánovanej Ústavy,

ale šikovne skryla svoj skutočný význam tým, že sa vzdala určitých formalít.

Z toho vyplýva, že Slovenská republika je už teraz fakticky a v zásade súčasťou iného štátu – federácie EÚ, čiže jej postavenie bolo degradované na podobnú úroveň (a v niektorých ohľadoch ešte horšiu, viď bod 3), akú majú napr. štáty Kalifornia, Texas a iné americké štáty v rámci federácie USA. Aj tie si môžu isté záležitosti spravovať sami, nie sú ale politicky nezávislé a suverénne. Stačí si porovnať Ústavu USA a Lisabonskú zmluvu EÚ, ktoré používajú rovnakú terminológiu, podobné formulácie a z právneho hľadiska sú čo do právomoci členských štátov úplne totožné. Podľa Ústavy USA: „Práva, ktoré ústava výslovne nepriznáva Únii ani ich nevyklučuje z právomoci štátov, náležia jednotlivým štátom alebo ľudu.“ Podľa Lisabonskej zmluvy EÚ: „V súlade s článkom 3b právomoci, ktoré na Úniu neboli zmluvami prenesené, zostávajú právomocami členských štátov.“ To znamená, že tak ako v Spojených štátoch Amerických (v americkej „Únii“) aj v Európskej únii majú členské štáty len tie práva, ktoré nezískala „Únia“.

Budúcnosť bude ešte horšia. Nesmieme zabúdať, na to, že konečným cieľom tvorcov Európskej únie nebola nejaká medzinárodná hospodárska alebo obranná organizácia založená na spolupráci nezávislých a suverénnych národných štátov. Nikdy sa netajili tým, že ich konečným cieľom je vytvorenie európskeho štátu – federácie (politckej únie) tzv. Spojených štátov Európskych (čiže európskej obdoby Spojených štátov Amerických). Tak ako v každej federácii ani v týchto členské štáty nemajú plnú suverenitu

a nezávislosť, ale podriaďujú sa vyššej nadnárodnej moci. Napr. už v roku 1946 v Zürichu britský premiér Winston Churchill vyhlásil: „Musíme vybudovať Spojené štáty Európy. Je to jediná možnosť ako umožniť stovkám miliónov pracujúcich znova nájsť svoje drobné radosti a vieru v to, že život sa oplatí žiť... Prečo by nemohla existovať európska skupina schopná poskytnúť poblúdeným národom tohto rozbúreného a mocného kontinentu pocit širšieho vlastenectva a spoločného občianstva?“ Aj dnes významní politici v EÚ či rôzne vplyvné nadnárodné korporácie čoraz otvorenejšie hovoria o tom, že EÚ musí postupne smerovať cez fiškálnu (rozpočtovú úniu) až k politickej únii – Spojeným štátom Európskym (napr. bývalý nemecký kancelár Gerhard Schröder alebo jedna z najväčších bánk na svete – americká Citigroup).

3. Postavenie Slovenskej republiky v Európskej únii je ešte menšie ako majú americké štáty v USA.

V USA rozhoduje o zákonoch Kongres, t. j. senát a snemovňa reprezentantov. Bez súhlasu oboch komôr tohto parlamentu nie je možné prijať zákon. V Senáte má každý členský štát USA rovnaký počet senátorov, čiže aj hlasov. Naproti tomu v EÚ rozhoduje o právnych predpisoch EÚ len tzv. Rada EÚ, v ktorej má každý členský štát EÚ počet hlasov zodpovedajúci počtu jeho obyvateľov. To znamená, že kým v USA majú členské štáty bez ohľadu na veľkosť rovnaké postavenie aspoň v Senáte, v EÚ panuje nerovnosť a teda podriaďovanie menších a slabších štátov väčším a silnejším.

Slovensko už dávno nie je samostatným štátom! Slováci, budiček!

**POCHODZA
SAMOSTATNE
SLOVENSKO**

2013

**16.3.2013
BRATISLAVA
14:00 HOD
HODŽOVO NÁMESTIE
WWW.SAMOSTATNOST.SK**

TLAČTE, KOPÍRUJTE, ROZŠIRUJTE! WWW.POSPOLITOST.ORG
KONTAKT: budicek@pospolitost.org